

Αγίου Αποστόλου Ιακώβου του Αλφαίου

Νεοπαγανισμός: απειλή από το παρελθόν

Την μνήμη ενός εκ των Δώδεκα Αγίων Αποστόλων, του Αποστόλου Ιακώβου του Αλφαίου, αδελφού του Ευαγγελιστού Ματθαίου, τιμά σήμερα η Εκκλησία μας, αγαπητοί μου. Ο Απόστολος Ιάκωβος *«κήρυξε το Ευαγγέλιο στους ειδωλολάτρες. Φλεγόμενος από Θείο ζήλο, δίχως να φοβάται αντίποινα, κατακρήμνιζε τους βωμούς των ειδώλων. Πλήρης χάριτος, εδίωκε τα ακάθαρτα πνεύματα, θεράπευε τους αρρώστους και επιτελούσε πολλά άλλα θαύματα. Το κήρυγμά του έκανε τέτοια εντύπωση σε όσους ειδωλολάτρες πίστευαν στον Χριστό ακούγοντάς τον, ώστε τον ονόμασαν «σπέρμα Θείου». Αφού κήρυξε τον λόγο του Θεού στην περιοχή της Γάζης και κατόπιν, της Ελευθερουπόλεως, ο Άγιος Ιάκωβος διέτρεξε τον κόσμο, θέλοντας να μοιραστεί με όλους τον έρωτά του για τον Χριστό. Τον συνέλαβαν, τελικά, οι εβραίοι και τού έδωσαν την ευκαιρία να ακολουθήσει μέχρι θανάτου το παράδειγμα του Σωτήρος, καρφώνοντάς τον επί σταυρού, όπου παρέδωσε αμέσως την ψυχή του στον Κύριο»¹*

Η δράση του Αγίου Ιακώβου κατά της μιαρής και καταστροφικής ειδωλολατρικής θρησκείας, μάς διδει την αφορμή να καταθέσουμε μερικές σκέψεις με την σύγχρονη έκφρασή της, τον Νεοπαγανισμό. Με το αυθαίρετο και ανιστόρητο επιχείρημα της διάσωσης της αρχαίας θρησκείας και παράδοσης, κάνουν την εμφάνισή τους, τα τελευταία χρόνια, οι θιασώτες του νεκρού θρησκευτικού παρελθόντος, οι οποίοι, ενώ, φαινομενικά δείχνουν γραφικοί, ουσιαστικά είναι άκρως επικίνδυνοι. Φιλοδοξούν να αναβιώσουν την δήθεν «αληθινή» Ελληνική θρησκεία, τον δωδεκαθεϊσμό ή πολυθεϊσμό, κοινώς ειδωλολατρία, αποκρύπτοντας εντέχνως από τους θλιβερούς θιασώτες τους το ποιοί πραγματικά είναι και τί επιδιώκουν.

Στη σύγχρονη εκδοχή τους οι νεοπαγανιστές αυτοπροβάλλονται ως «γνωστή» θρησκεία και ως η μόνη νόμιμη θρησκεία στην Ελλάδα! Ζητούν να τούς αποδοθούν αρχαιολογικοί τόποι για να τους μετατρέψουν σε χώρους λατρείας, αφού κατεδαφίσουν τους παρακείμενους Χριστιανικούς Ναούς, για να μη μαινόνται τα ιερά τους! Συχνά συγκεντρώνονται στον Όλυμπο, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός και στον ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο, αναβιώνοντας νεκρές παγανιστικές εορτές, όπως τα ηλιοστάσια. Μερικές δε από τις ομάδες αυτές δεν αναγνωρίζουν τους νόμους του κράτους, τους θεωρούν άκυρους, διότι τους έφτιαξαν, όπως υποστηρίζουν, «οι

¹ Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Τόμος 2^{ος}, σελ. 100

δολοφόνοι κατακτητές Χριστιανοί». Σε δημοσιευμένα κείμενά τους εκφράζονται με πρωτοφανή βία και εμπάθεια κατά των Χριστιανών και υβρίζουν με χυδαιότητα τα ιερά και τα όσια της πίστεώς μας.

Τί συνέβη, όμως πραγματικά και η αρχαιοελληνική θρησκεία αποτελεί, πλέον, μουσειακό έκθεμα, προϊόν της φανταστικής μυθοπλασίας και μόνο, που οι ίδιοι οι πρόγονοί μας εξέμεσαν με αποτροπιασμό, όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου και συνάντησαν τον άγνωστο και μόνο αληθινό Θεό στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού; Οι μεγάλοι σοφοί της αρχαιότητας απέρριψαν επιδεικτικά την αρχαιοελληνική θρησκεία, την οποία χαρακτήρισαν απαράδεκτη, παράλογη και, εν πολλοίς, επικίνδυνη για την ανθρώπινη κοινωνία. Όλα, σχεδόν, τα μεγάλα πνεύματα της αρχαιότητας άσκησαν δριμεία κριτική και αρνήθηκαν εμφαντικά την αρχαιολατρία. Ενδεικτικά αναφέρουμε τον Ξενοφάνη τον Κολοφώνιο, τον Ηράκλειτο, τον Αναξίμανδρο, τον Εμπεδοκλή, τον Παρμενίδη, τον Αναξαγόρα, τον Μητρόδωρο, τον Πρωταγόρα, τον Ηρόδοτο, τον Πίνδαρο, τον Πρόδικο, τον Αντισθένη, τον Θεόφραστο, τον Ευριπίδη, τον Σωκράτη, τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη. Ο τελευταίος δε, αρνήθηκε κατηγορηματικά τις ανόητες περί θεών πίστεις των συγχρόνων του και γι' αυτό κατηγορήθηκε για αθεϊσμό!!! *«Αλλά και ο Πλάτων δίνει τη χαριστική βολή σ' όλη την ειδωλολατρική θρησκεία στο τέλος του διαλόγου του Αλκιβιάδης Β'. Βγήκε έξω από το γνωστό χώρο της φιλοσοφίας και με ένα προφητικό πνεύμα συμβουλεύει τον Αλκιβιάδη να μη θυσιάσει στους ειδωλολατρικούς Θεούς, αλλά να περιμένει αυτόν που τον αγαπά και θα τού βγάλει την αχλύν από τα μάτια, ώστε να ιδεί και να καταλάβει ποιόν Θεό και με τί λογής θυσίες πρέπει στο εξής να τον λατρεύει. Και τελειώνει με τον χαρμόσυνο μεσσιανισμό: Δεν θα αργήσει νάρθει...»²*

Στον αντίποδα, οι νεοπαγανιστές αποδίδουν τον μαρασμό της αρχαίας θρησκείας στις δήθεν διώξεις που υπέστη από τον Χριστιανισμό και την άμεσα δήθεν εξαρτημένη από αυτόν αυτοκρατορική εξουσία των αρχών της Βυζαντινής περιόδου. Λησμονούν, ασφαλώς, τα εκατομμύρια των Χριστιανών μαρτύρων, από την μάχαιρα της αρχαίας ειδωλολατρικής παραφροσύνης, για τους οποίους σεμνύνεται και καυχάται η Εκκλησία του Χριστού. Η αλήθεια, προφανώς, βρίσκεται αλλού: *«Εντός της σεσαθρωμένης παλαιάς κοινωνίας διεμορφώθη κοινωνία ερρωμενεστέρα (πιο δυνατή), η Χριστιανική. Η πτώση του Ελληνισμού, ως ειδωλολατρικής θρησκείας δεν ήταν αποτέλεσμα των αυτοκρατορικών μέτρων. Οι ναοί κατέπιπτον και η πίστις εμαραίνετο και εν γένει, το αρχαίον θρήσκευμα*

² «Χριστιανική λατρεία και ειδωλολατρία», Πρακτικά Στ' Πανελληνίου Λειτουργικού Συμποσίου Ιεράς Συνόδου, σελ. 93

εφθείρετο, αλλ' εφθείρετο ηρέμα, ως εξ οργανικού θανατηφόρου νοσήματος μάλλον ή διά πληγών έξωθεν καταφερομένων»³

Τα όσα παραπάνω καταγράφηκαν είναι καρπός ποιμαντικής ευθύνης και ανησυχίας, σε μια εποχή που ο λαός μας βάλλεται πανταχόθεν με πλείστες όσες αρχαιοφανείς ή καινοφανείς θρησκευτικές εκφράσεις, που εκβιάζουν τον συναισθηματικό του κόσμο, για να κατασκευάσουν φανατικούς οπαδούς. Η επίκληση δε των ανθρωπίνων ή δημοκρατικών δικαιωμάτων οφείλει να προβληματίζει όλους, καθώς είναι γνωστό ότι τα μεγαλύτερα και ειδικότερα εγκλήματα της εποχής μας έγιναν στο όνομά τους. Η Εκκλησία αγρυπνά, αλλά και η Πολιτεία οφείλει να πράττει το ίδιο, καθώς εδώ το πρόβλημα δεν είναι θρησκευτικής φύσης, όπως πονηρά οι αρχαιολάτρες θέλουν να το προβάλουν. Είναι κίνδυνος που βάλει κατά της κοινωνικής συνοχής και αποσκοπεί στην πνευματική αποχαύνωση και διάλυση του κοινωνικού ιστού, υλοποιώντας τα καταχθόνια σχέδια της «Νέας Εποχής». Και αυτή δεν είναι αφηρημένη έννοια, αλλά υπαρκτή πραγματικότητα, μάλιστα, απόλυτα εχθρική.

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ Κων/νος Παπαρηγόπουλος, «Ιστορία του Ελληνικού έθνους», Τόμος 8^{ος}, σελ. 204